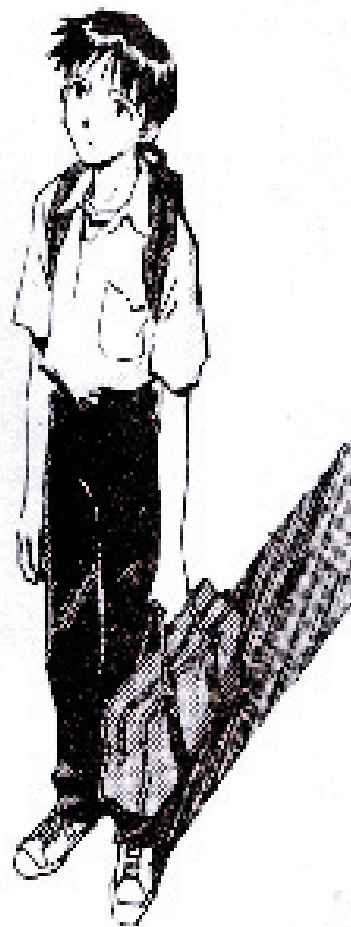

ασυμφωνία

τεύχος 4 και 5 (Σημάδι)
Ιούλιος 2007

γιατί είναι καιρός για
να πιάσουμε τις γέφυρες που μας ενώνουν με τον κοινωνικό πόλο του φοιτητή...

Το έντυπο "ασυμφωνία" αποτελεί μια έκδοση σχετικά τακτικού λόγου των "φοιτητών σε κρίση ταυτότητας", διακινείται χωρίς αντίτιμο και κυρίως χέρι-χέρι, κινούμενο στην κατεύθυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Παλαιότερα έντυπα, αλλιά κι εμάς τους ίδιους (για κριτική, κουβέντα, καφέ ή ότι άλλο θέλετε...) θα μας βρείτε στο αντιεξουσιαστικό στέκι παντείου (στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου), κάθε Τετάρτη (12μμ-4μμ).

Για να επικοινωνήσετε ηλεκτρονικά μαζί μας το email μας είναι krish@riseup.net.

Η εξεταστική έρχεται μετά το κίνημα όπως ακριβώς μετά την μπόρα έρχεται η νηνεμία. Επειδή, όμως, εξεταστική σημαίνει πόλεμος, αποφασίσαμε να δείξουμε με εικόνες το τι ακριβώς συμβαίνει σε περιόδους εξεταστικής, μέσα από τα μάτια ενός φοιτητάντερ*.

1. βαθιά περιсуλλογή πριν την είσοδο στο πεδίο της μάχης. Συνήθως συνοδεύεται από κανά τσιγάρο.

2. "φοιτητάντερ" εν δράση την ώρα της εξέτασης. Η αγωνία της μάχης αποτυπώνεται στο βλέμμα του.

3. Στο τέλος θα μείνει μόνο ένας. ο κάθε "φοιτητάντερ" βάζει τα δυνατά του να είναι αυτός κι όχι ο διπλανός του.

* ή αλλιώς τι ακριβώς συμβαίνει μέσα στην κούτρα του κάθε φοιτητάντερ.

«Και αν σου μιλώ με παραμύθια και παραβολές είναι γιατί τ ακούς γλυκότερα». 1947, Γ. Σεφέρης

Πολλοί έχουν ασχοληθεί με τα παραμύθια. Εκδότες, συγγραφείς, γοεείς και περισσότερο από όλους τα παιδιά. Ο καθένας τους έχει τη δική του αντίληψη για το τι είναι το παιδικό βιβλίο. Το μόνο σίγουρο είναι ότι το βιβλίο πλέον είναι εμπορεύσιμο είδος, υπόκειται στους νόμους της αγοράς και βρίσκεται σε σχέση ή ανταγωνισμό με άλλα καταναλωτικά αγαθά. Οι εκδότες, γνωρίζοντας καλά τι ακριβώς θέλει το κοινό, καθοδηγούν εικοσιογράφους και παραμυθάδες στο τι θα δημιουργήσουν. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο πως θεωρούν, πετυχημένο, ένα παιδικό βιβλίο αν γίνει ταιρία, τηλεοπτική σειρά ή ακόμα παιχνίδι στον υπολογιστή. Οι γοεείς, βλέπουν το παιδικό βιβλίο πρώτα ως αντικείμενο (με όμορφο εξώφυλλο) και έπειτα ως κείμενο. Αν την άλλη τα παιδιά ώντας παιδιά, διαβάζοντας τις ιστορίες αλλοτινού καιρού μαθαίνουν τη πραγματικότητα από ένα μυθικό δρόμο, ο οποίος ανοίγει τις προοπτικές στη παιδική φαντασία.

Στην Ελλάδα οι συστηματικές εκδόσεις νοελληνικών παραμυθιών, άρχισαν ύστερα από το 1850, από ξένους και Έλληνες λαογράφους οι οποίοι μας έδωσαν όσο πιο πιστά γινόταν, τις προφορικές ως τότε αφηγήσεις.

Έναρ αιώνα μετά και συγκεκριμένα τη δεκαετία του 1970 οι Ευρωπαίοι συγγραφείς αντιμετώπισαν με σκεπτικισμό όλα τα κλασικά βιβλία, χωρίς ωστόσο να αμφισβητήσουν την λογοτεχνική τους αξία. Πολύ φιλευλεύθεροι οι ίδιοι, δεν τα απέρριφαν αλλά τα ξαναέγραφαν σύμφωνα με τη δική τους άποψη, διοχετεύοντας τις δικές τους ιδέες. Η δεκαετία του 70 είναι η δεκαετία των μεταγραφών και των διασκευών, όπου εκφράζεται ταυτόχρονα εκτίμηση και διαφωνία απέναντι στο κείμενο που χρησιμοποιήθηκε ως πρότυπο. Έτσι για παράδειγμα, η αρχική έκδοση του παραμυθιού της Χιοράτης που βέβαια βρίσκεται πολύ πιο κοντά στη λαϊκή πηγή, δηλώνει ότι οι γάροι δέχονται με χαρά για συγγάτοικο τη Χιοράτη. Όμως στη τελική «διορθωμένη» και αρκετά μεγαλύτερη εκδοχή, αυτή που όλοι ξέρουμε σήμερα, η Χιοράτη μένει στο σπίτι των γάρων με την συμφωνία να αγαλάβει το νοικοκυριό, δηλώνονται μάλιστα με μεγάλη ακρίβεια οι δουλειές που θα έπρεπε να κάνει, όταν λείπουν οι επτά γάροι. Αυτή η εκδοχή του παραμυθιού έχει σκοπό της να διδάξει στα κοριτσάκια ποιά είναι τα μελλόντικα τους καθήκοντα.

1. Μύθοι και παραμύθια και λαϊκές ιστορίες είναι οι τρεις κύριες μορφές που παίρνουν συνήθως οι λαϊκές αφηγήσεις και σε μας και σ' ολο τον κόσμο και τώρα και παλιά, από τότε που οι άνθρωποι αγαπούσαν να ζουν καθετί με το λόγο, να μαθαίνουν και να λένε για βιώματα άλλων, πραγματικά ή φανταστικά.

Ποιός όμως μπορεί να εκμεταλλευτεί την παιδική αθωότητα μέσα από ένα κατά τ άλλα αθώο παραμύθι;

Η απάντηση στο παραπάνω ερώτημα είναι ΠΟΛΛΟΙ! Αν ρίξουμε μια ματιά στις πολυάριθμες προκηρύξεις διαγωνισμών παιδικού βιβλίου, συχνά βλέπουμε πως συνόδευονται από κατευθυντήριες γραμμές του τύπου «μυθιστόρημα που προβάλλει

τις χριστιανικές αξίες» ή «την πίστη στη ζωή» και άλλες τέτοιες εκφράσεις που προδίδουν δεσμευτικές προθέσεις.

Άλλωστε μια άλλη όψη της Λογοκρισίας είναι η Δεοντολογία, αυτό το σύνολο κανόνων και δεσμεύσεων που επηρεάζουν τη συγγραφή ενός παιδικού βιβλίου. Κι αυτή η δεύτερη όψη είναι η πιο καταλυτική καθώς δεν απαγορεύουν απλώς, αλλά ρυθμίζουν ολόκληρη τη λογοτεχνική παραγωγή παιδικών βιβλίων, ρυθμίζοντας σχεδόν τι είδους κείμενα θα γραφούν.

Αναμφίβολη είναι η χρησιμότητα και η «πολίτιμη» ενημερωτική προσφορά των καταλόγων που το μόνο που κάνουν είναι να δρουν δεσμευτικά. Η πολιτεία μάλιστα ασκεί και θεσμοθετεί λογοκρισία καταρτίζοντας καταλόγους βιβλίων ΚΑΤΑΛΛΗΛΩΝ για τις σχολικές βιβλιοθήκες και συγκροτώντας ειδική επιτροπή.

Οι κατάλογοι αυτοί είναι απόλυτα δεσμευτικοί ώστε αποκλείεται οποιοσδήποτε να δωρίσει στο σχολείο ένα βιβλίο της αρεσκείας του, αν αυτό δεν περιλαμβάνεται στον κατάλογο.

Όσα χρόνια και αν περάσουν κάποια χαρακτηριστικά παραμένουν σταθερά στατικά της συνταγής για ένα «καλό παραμύθι».....

- Οι ήρωες των Ελληνικών παραμυθιών, άνθρωποι ή υπεράνθρωποι, ακόμα και

τα ζώα κινούνται μέσα στην αφήγηση με βάδισμα οικείο. Συνήθεις πρωταγωνιστές είναι καλόβολος και δημοκρατικός βασιλιάς, το όμορφο και καλό βασιλόπουλο, ο δράκος, το λιοντάρι, η όμορφη πριγκίπισσα, ο καλός στρατιώτης, η Μοίρα, η κακιά μάγισσα, ο γάμος, η οικογένεια, ο απλοϊκός χωρικός και τέλος ο Θεός που μεταμορφωμένος μπαίνει στα σπίτια των ανθρώπων επηρεάζοντας πάντα θετικά τις ζωές τους είτε είναι πιστοί σ' αυτόν είτε όχι.

- Είναι φανερό ότι στο Ελληνικό παραμύθι κυριαρχεί το σχήμα μιας αντίθεσης,

η οποία εμπεριέχει από πριν μια διπλή εξίσωση: πρώτα υπάρχει η ταύτιση του κακού με το άσχημο και του καλού με το όμορφο κι ύστερα έχουμε την αντίθεση του όμορφου με το άσχημο, η οποία σταθερά καταλήγει στην επικράτηση του πρώτου.

Η αντίθεση αυτή, ανάμεσα στο καλό και στο κακό, επιμερίζεται σε μια πλούσια σειρά συγκεκριμένων

άλλων αντιθέσεων: την εχθρότητα και την φιλία, το έγκλημα και τη βοήθεια, τον πόλεμο και την ειρήνη, την ευτυχία και την απογοήτευση, τον πλούτο και την φτώχεια, την εξυπνάδα και την κουταμάρα κ.λπ. Αυτές οι αντιθέσεις υψώνονται διαρκώς η μια απέναντι απ τη άλλη, θέλοντας να υποβάλουν στο παιδί την ιδέα ότι ο νόμος των αντιθέσεων είναι θεμελιώδης και ότι πλέον είναι «ηθική» η υπεροχή του καλού πάνω στο κακό.

- Το ελληνικό παραμύθι όσο κι αν από την φύση του είναι απόλυτο, έχει μυθιστορηματικό και πάντα μέσα του μια διάθεση για διδασκαλία, ιδιαίτερα για κάποια ηθική δικαίωση όπου το κακό τιμωρείται, η αδικία αποκαλύπτεται, η κουταμάρα βολεύεται και το καλό πάντα κυριαρχεί. Αυτοί που στο τέλος «ζούν καλά», πρωτίτερα αγωνίστηκαν, έπαθαν, υπέφεραν. Ο λαός βρίσκει την ευκαιρία, μέσα στις αφηγήσεις του να πεί τον δικό του πόνο και να τιμωρήσει έμμεσα αυτούς που κάνουν το άδικο. Επίσης βρίσκει την ευκαιρία να περιγράψει τις ευτυχείς ώρες των άλλων, που αυτός στερείται, τα πλούσια τραπέζια, τα μεγάλα παλάτια, τις θαυμαστές επεμβάσεις της Μοίρας,

2. Από τον 17ο αιώνα όπου εμφανίζονται τα παιδικά βιβλία, είναι χωρισμένα σε αγορίστικα και κοριτσιόστικα. Πολλά απ τα κλασικά παιδικά βιβλία καταδικάζονται, γιατί διαιωνίζουν τους «παραδοσιακούς ρόλους» των φύλων, τον ενεργητικό του αγοριού και τον παθητικό του κοριτσιού.

τα καλοπατρίσματα των κοριτσιών κ.λπ. Στις ιστορίες αυτές φαίνεται η ψυχολογική συμμετοχή και η κριτική διάθεση του λαού, όταν στο τέλος εκφράζει με κάποιον τρόπο την ικανοποίησή του για την έκβαση, μια ηθική χαιρεκακία για την τιμωρία των «κακών» και μια ευφροσύνη για τον διασυρμό των γελοίων.

• Στα ελληνικά παραμύθια, όπως άλλωστε και στα περισσότερα ξένα δεν υπάρχουν ο έρωτας και τα ερωτικά κίνητρα με τη σεξουαλική λαχτάρα που γνωρίζουμε. Ο σαρκικός πόθος ή οι υποσχέσεις που παρουσιάζονται κάπως στα ανατολίτικα λείπουν από τα Ελληνικά. Παρουσιάζονται όμως συναισθήματα πιο «μεσαιωνικά» όπως η αδελφική στοργή, η πατρική αναζήτηση, η συζυγική αφοσίωση και τιμή. Κυριαρχεί βέβαια και στα Ελληνικά παραμύθια το θέμα της Πεντάμορφης, που για την κατακτησή της ταλαιπωρούνται βασιλόπουλα, μα η μορφή της δίνεται σε ζηλευτό έπαθλο αγώνων και η αναζήτηση της γίνεται φιλόδοξα σαρηνωικός άθλος, απαραίτητος για να κερδιστεί όχι μονάχα η όμορφη κόρη αλλά και η αγάπη και η συγκατάθεσή της.

• Είναι πραγματικότητα πως υπάρχει μια σκληρότητα στις τιμωρίες και μια απάνθρωπιιά συχνά στις σχέσεις των ανθρώπων μέσα στις ελληνικές αφηγήσεις που ξεφριάζουν. Στο παραμύθι π.χ της Σταχτοπούτας, οι δυο θυγατέρες σφάζουν την μάνα τους, την μαγειρεύουν και την τρώνε. Άλλού κακιές μητρίες στέλνουν τα προγόγια τους στο δάσος να χαθούν, βάζουν να τα σκοτώσουν ή τα τυφλώνουν οι ίδιες. Κατ'ενα, ποτέ, αφηγητής δεν σκέφτηκε να αλλάξει η να μετριάσει τα παραμύθια παρά μόνο μερικοί που ανέλαβαν την εκδοσή τους.

Τα παραμύθια, είναι γνωστό ότι τα ξέρουν όλοι από παιδιά, συχνά αυτά παρέχουν στους ανθρώπους ένα σίγουρο κώδικα επικοινωνίας μυστικό και διαχρονικό, όπου εύκολα χωράει το μήνυμα. Όσοι, λοιπόν, θέλουν, μπορούν να εκμεταλλευτούν την παιδική αθωότητα και να φροντίσουν να προμηθεύσουν «υγιή» αγαγνώσματα. Οι εκδότες λοιπόν, φροντίζουν να εκδίδουν βιβλία καθησυχαστικά για τον ενήλικα που θα τα αγοράσει: Να φαίνεται πως δεν εισάγουν καιιά δαιμόνια, τουλάχιστον όχι πολλά καιιά.....

3. Τα παραμύθια κατά καιρούς έχουν δεχτεί κάποιες δυσμενείς κριτικές:

• Προπολεμικά η κομμουνιστική αντίληψη δεν αγαπούσε τα παραμύθια για τα παιδικά βιβλία. Όπως σημειώνεται χαρακτηριστικά στη εφημερίδα Die Rote Fahne στη Γερμανία «τα παραμύθια διόλου δεν βοηθούν το παιδί της εργατικής τάξης να κατανοήσει γιατί ο πατέρας και η μητέρα του έμειναν άνεργοι», δεν τον κάνουν ικανό να τους συμπαρασταθεί και να τους καταλάβει.

• Ο Χίτλερ κατεδίωξε με μανία κείμενα που απευθύνονται σε παιδιά και που φαίνονται επίσης κλασικά και αθώα όπως τα παραμύθια του Περύ και ιδιαίτερα το παραμύθι του Παπουτσωμένου Γάτου. Η εικόνα του αρπακτικού γάτου θα μπορούσε εύκολα να αποδώσει γελοιογραφικά την εικόνα του τυπικού Γερμανού αξιωματικού της εποχής κι είναι γνωστό πως οι δικτάτορες αγαπούν τον πόλεμο και φοβούνται τη γελοιοποίηση.

• Και στη Ρωσία σ όλη τη διάρκεια του Σταλινισμού δεν εκδίδεται η πλήρης σειρά των παραμυθιών του Αφανάσιεφ.

4. Στη διάρκεια του Α παγκοσμίου πολέμου ο εθνικισμός στη Γαλλία και στη Γερμανία, δυναμωμένος από τη μεταξύ τους σύγκρουση, βάζει τη σφραγίδα του στα παιδικά βιβλία αλλά και στα παιχνίδια. Τα αγορίστικα παιχνίδια εύκολα μπορούν να φανούν ακραιφνώς γαλλικά ή γερμανικά, αντίστοιχα, όταν είναι τανκς, στρατιωτάκια, ή σημαιάκια. Τα κοριτσίστικα παιχνίδια είναι κούκλες ντυμένες με αλσατικά κουστούμια ή φιγούρες στρατιωτικών νοσοκόμων.

...είστε όλοι φοιτητάντερ!

Σε συνθήκες κοινωνικής πόλωσης αν μη τι άλλο ένα τουλάχιστον πράγμα σίγουρα εμφανίζεται επιτακτικά πάνω από τα κεφάλια καθενός από εμάς (κι από εσάς): η ανάγκη να διαλέξεις στρατόπεδο.

Σε τέτοιες συνθήκες πρέπει να αποφασίσεις και μάλιστα πρέπει να αποφασίσεις γρήγορα. Και πρέπει, επιβάλλεται, να ταχθείς σε ένα στρατόπεδο. Και αυτό γιατί έτσι επιτάσει η «κρίση».

Εμείς λέμε το εξής απλό. Σε συνθήκες «κρίσης» προτιμούμε να μένουμε ψυχραιμοί, να εκτιμούμε την ποιότητα της κρίσης, να παρατηρούμε και να βλέπουμε να ξεσκεπάζονται οι πραγματικές

«Οχι, ήταν τελείως ανθρωπικό. Μην προσβάλλεις α ζώα χρησιμοποιώντας απερισκεπτα κάποιες λέξεις. Δερ τους αξίζει τέτοια αντιμετώπιση. Αλλά έτσι είναι η ράτσα σας. Συνεχώς φεύδεστε κι επικαλείστε αρετές που δερ έχετε και που πάντα αρρείστε οτι τις έχουν τα ζώα. Καρέρα ζώο δερ φέρεται σκληρά. Αυτό είναι μοροπόλιο εκείνων που έχουν την αίσθηση της ηθικής. Όταν κάποιο ζώο προκαλέσει πόνο, το κάνει αδά, δερ είναι κακό, γιατί για το ζώο δερ υπάρχει καλό και κακό. Ούτε που προκαλεί πόνο μόνο και μόνο για να ευχαριστηθεί. Αυτό το κάνει μόνο ο άνθρωπος, εμπνευσμένος από τη μπάσταρδη την αίσθηση της ηθικής που τον βοηθά να ξεχωρίσει το καλό απ το κακό και ελεύθερα να επιλέξει. Τι κερδίζει λοιπόν απ αυτό; Πάντα κάνει την επιλογή του και ερνιά στις δέκα φορές διαλέγει το κακό. Δερ θα έπρεπε να υπήρχε ο όρος «κακό». Αν δερ υπήρχε η αίσθηση της ηθικής τίποα δερ θα ονομαζόταν κακό. Είναι τόσο ανόητοι οι άνθρωποι που δερ μπορούν να καταλάβουν οτι αυτή η αίσθηση τους υποβιβάζει και τους ητροπιάζει!»

ΜΑΡΚ ΤΟΥΛΑΪΝ-Ο ΜΥΣΤΗΡΪΩΔΗΣ ΞΕΝΟΣ

**εγώ διαβιάζω μόνο τα βιβλία
που μου λέει ο καθηγητής μου.**

επιλογές του καθενός. Γιατί αυτό είναι το καλό με αυτές τις στιγμές. Οι επιλογές και οι τακτικές του καθενός φαίνονται ξαφνικά ξάστερες σαν γάργαρο νεράκι.

Κι αυτό γιατί στην «κρίση» κανείς δεν κοιτάει πλέον τα προσχήματα.

Το θέμα τώρα είναι το εξής, και πρέπει να το πούμε απ την αρχή: στις εκπαιδευτικές κινητοποιήσεις μπήκαμε και κάναμε ότι μπορούσαμε απ τον ιούνη μέχρι τώρα. Δυστυχώς από ένα σημείο και έπειτα το μόνο που μπορούσαμε κάποιοι από εμάς ήταν να κατεβαίνουμε στο δρόμο και άλλοι να μην κάνουν τίποτα απολύτως, καθότι τα πράγματα για την εκτίμηση μας από το το περιινό καλοκαίρι μέχρι τις κινητοποιήσεις των τελευταίων μηνών ήταν το λιγότερο τελείως διαφορετικά. Και μ'αυτό εννοούμε ότι ο ζωτικός αέρας που υπήρχε για να αναπνεύσει κανείς - και όντως υπήρχε και στην εμπειρία της Παντείου τουλάχιστον το περασμένο καλοκαίρι είχε φανεί μέχρι ενός σημείου- ρουφήχτηκε από μια μεγάλη ηλεκτρική σκούπα τεραστίων ικανοτήτων που ακούει στο όνομα «Αριστερά».

Από τους Κνίτες ,τους Εσακίτες μέχρι τους αριστεριστερούληδες και την πλειοψηφία των φοιτητών όλοι έκαναν ένα πράμα. **Επέλεξαν.** Και η επιλογή τουλάχιστον για εμάς είναι ξεκάθαρη. **Επέλεξαν τον δρόμο που χάραξε ο φοιτητάντερ.** Αυτό τουλάχιστον θα πρέπει να φαίνεται σε όλους πεντακάθαρα σαν τον ήλιο που ανοίγει δρόμο μέσα από τα δακρυγόνα .

Κι αυτό δεν το λέμε έτσι μυξοκλαίγοντας και κατηγορώντας τους κακούς αριστερούς που ήρθαν και καπέλωσαν μια κίνηση που ούτως ή άλλως για την εκτίμηση μας ήταν κατακερματισμένη. Ευθύνες έχουμε κι εμείς. Τα αυτοκαλούμενα Υποκείμενα που κινούνται σε πανεπιστημιακούς χώρους και τους αφήσαμε να κάνουν το παιχνίδι τους. Αυτοί προφανώς και έκαναν ότι ήταν να κάνουν. *Αυτός είναι ο ρόλος τους. Εμείς όμως ¹ :*

Τέλοσπάντων αυτά όλα είναι σκέψεις και κυρίως επεξηγήσεις για να μπορέσει να κατανοήσει ο φίλτατος αναγνώστης τα παρακάτω. Το θέμα αυτού του (ο αλλάχ να το κάνει) άρθρου είναι (ή τουλάχιστον έτσι ξεκίνησε) η πρόταση για βραβείο φοιτητάντερ. Και το θέμα που προκύπτει άμεσα από όλα τα παραπάνω είναι ότι σε συνθήκες πόλωσης από που να ξεκινήσεις και που να τελειώσεις για τις προτάσεις!

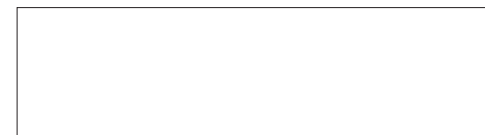
Οι φοιτητάντερ πλέον όχι μόνο είναι φοιτητάντερ αλλά το δηλώνουν και ευθαρσώς! Έτσι έχουμε και λέμε :

Σε όσους έγραψαν γράμματα σε εφημερίδες κάνοντας παράπονα ότι καλό είναι που αγωνίζονται οι φοιτητές αλλά ρε παιδί μου ,τι στο καλό θα γίνει με τις σπουδές μας ; (όπως η **Κατερίνα Τσεντεμείδου**, Ιατρική Θεσσαλονίκης- φύλλο Καθημερινής 23/2), **σε όσους** έλεγαν εγώ δεν είμαι δεξιός αλλά ψηφίζω ΔΑΠ για να ανοίξει η σχολή και να κάνω μάθημα και να πάει μπροστά η ζωή μου (προφανώς γιατί δεν έχουν), **σε όσους** υποστήριξαν και διεκδίκησαν πτυχία με αξία, **σε όσους** βγήκαν λίγο στο δρόμο για να διεκδικήσουν μεγαλύτερο μελλοντικό κοινωνικό κύρος έτσι ώστε να εξουσιάζουν καλύτερα τους από κάτω τους και να είναι και ανταγωνιστικοί και φοβεροί και τρομεροί στην αγορά εργασίας και πολύ ουάου τύποι λέμε, **σε όσους** είναι ατομικιστές, **στην φοιτήτρια** που ήθελε να τελειώσει η κατάληψη για να πάει στα εμιράτα, **σε όλη την αριστερά** που θεωρεί ότι είναι αυτονόητο να αγωνίζεσαι για κάτι και μετά να μην θέλεις να υποστείς καμία συνέπεια τους αγώνα σου και έτσι μετά τον αγώνα συνεχίζουν να αγωνίζονται για να μην χαθούν οι εξεταστικές και σε κάποιες περιπτώσεις μάλιστα κάνουν και καταλήψεις γι αυτό, **σε όσους** την ημέρα που πέρναγαν από τα δικαστήρια

οι 61 συλληφθέντες από την πορεία της 3ης μάρτη αποχώρησαν από την ευελπίδων με ελαφρά ηδηματάκια μόλις η διαδικασία πέρασε στους συντρόφους με τα κακουρήματα, **σε όσους** ξέχασαν τα πάντα μια μέρα μετά με μιά αίσθηση ανακούφισης, **σε όσους** με την έναρξη των μαθημάτων μετά το πάσχα είπαν «α, τι ωραία που είναι να κάνεις μάθημα και πάλι, καιρός ήταν, μας έλλειψε », **σε όσους** δομούν την πραγματικότητα τους και την ζωή τους γύρω από την φαινομενική αξία που τους δίνει η πρόσκαιρη ταυτότητα του φοιτητή και τέλος **σε όσους** ίσως ξεχάσαμε ² (ουφ),

ένα πράμα έχουμε να πούμε:

είστε όλοι φοιτητάντερ!

¹ Και με το εμείς απευθυνόμαστε σε όποιον δεν θεωρεί τον εαυτό του φοιτητάντερ και πολεμάει (και μέσα του και έξω του) αυτήν την τόσο επονείδιστη ιδιότητα.

Λίγες ώρες μετά την εκπαιδευτική πορεία της Πέμπτης 19 Απριλίου, λίγες μέρες πριν την καίθεση ενός νέου νομοσχεδίου που θα αφορά τα μεταπτυχιακά προγράμματα μέσα στα πανεπιστήμια (και στην ουσία, επί της θεσμικής κατοχύρωσης της πλήρωμής για συμμετοχή σε αυτά), λίγες εβδομάδες πριν από τις φοιτηκές εκλογές στις 9 του Μάη. Αυτό είναι το χρονικό πλαίσιο μέσα στο οποίο γράφονται αυτές οι γραμμές. Οι εμπειρίες που προέκυψαν όλων τον προηγούμενο χρόνο, από τη λιγότερη ή περισσότερο συμμετοχή μας στον αγώνα των διαφόρων εκπαιδευτικών κομματιών, αποτελούν το πολιτικό πλαίσιο αυτών των γραμμών. Και αυτό που φαίνεται από την αρχή, αυτή είναι και η εκτίμησή μας. Το «φοιτηκό κίνημα» πέρανε, ο αγώνας ενάντια στην αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος έφτασε αν όχι στο τέλος του στην παύση του -οι φοιτηκές εκλογές έχουν τώρα σειρά, να δουν εξάλλου και οι κάθε χρώματος φοιτητοπατέρες η έβγαζαν από αυτή την υπόθεση. Και από Σεπτέμβρη (ε, ψη, όταν τελειώσει η επαναληπτική εξεταστική εννοούμε),

Ξεκινώντας να συμπυκνώσουμε στο χαρτί τις (επι)κρίσεις μας για τον εκπαιδευτικό αγώνα που έλαβε χώρα διαπιστώσαμε ότι θα έπρεπε να κάνουμε αρκετές σιώσεις. Καταρχήν, να δώσουμε απαντήσεις σε όλους αυτούς που δεν καταλαβαίνουν ακόμη γιατί δεν συνταχθήκαμε με τη γραμμή που ήθελε αναβαθμισμένα πτυχία και δημόσια πανεπιστήμια. Στη συνέχεια έπρεπε αυτές τις απαντήσεις να μετουσιώσουμε σε πράξεις. Να επικοινωνήσουμε την πολιτική μας αντίληψη μέσα στα ασφκδικά όρια μιας φοιτηκής (υπο)κουλουράς η οποία καθορίζεται από την απομυκή και οικογενειακή απαίτηση για καριέρα και κοινωνική ανέλιξη, και βρίσκεται πολιτική έκφραση στα αιτήματα της αριστεράς (τα οποία ενίοτε μηερδούνται και με αυτά της ομοσυνδημοκρατίας και της «επάραιτης» δεξιάς).

Λοιπόν, το πράγμα είναι απλό. Για εμάς, βιώνοντας τις διάφορες εκφράσεις του ρόλου του φοιτητή, είτε μέσα στο στενό χωροταξικό περιβάλλον του πανεπιστημίου είτε ευρύτερα κοινωνικά, προκύπτει η ανάγκη να μιλήσουμε για άλλα πράγματα. Για την ατομικότητα, για την προσωπική καβαίτσα, για το κινήι της καριέρας και τον ανελέητο ανταγωνισμό. Απένανι οιο αίτημα «αναβαθμισμένα πτυχία» βάζουμε την ανάγκη για σφαιρική γνώση, την άμεση αλληλεπίδραση μεταξύ των ατόμων, την ανταλλαγή εμπειριών, εν τέλει την κοινωνικοποίηση του καθενός (μέσω της ανάπτυξης ατομικής κριτικής σκέψης). Ανάπτυξη στο επίπεδο των ατόμων, ανάπτυξη κίνησης, πύ

Όλο αυτό το διάστημα ακούσαμε για το περίφημο «φοιτηκό κίνημα». Μέσα από κάποια σύντομα σχόλια θα προσπαθήσουμε να καταθέσουμε την άποψή μας

Φοιτηκό κίνημα δεν υπήρξε ποτέ, όσο και αν πιπλίζουν αυτή την κερμαέλα οι αριστεροί και την έχουν κάνει σύμβολο στον αγώνα τους. Κίνημα προοδориζει μια κοινωνική κατάσταση που βρίσκειται σε εξέλιξη και το ένα κομμάτι του αναγνωρίζει το άλλο. Ξεκινάμε τις φοιτηκές πορείες τον πύλοκ που εξέχονταν από τα εσάκ με τα πύλοκ

που ελέγχονταν από την κνε; Ξεχνάμε τις ανακοινώσεις μέσα στις σχολές και τις τοποθετήσεις στις γενικές συνελεύσεις όπου ο ένας χαρακτήριζε τον άλλο «διασπαστή», «σπονομεστήρ κ.λ.». Ξεχνάμε το ζύλο για το ποιος θα κρατήσει τα πανθ φοιτητικών συλλόγων, ξεχνάμε τις αλχημείες των εσακτιών και τον κτυών στα συντονιστικά για επικρατήσει ο καθένας τους. Επειδή δεν έχουμε μνήμη χρυσόφορου, επειδή δεν μπήκαμε ποτέ στη διαδικασία να συμμαχήσουμε με αυτούς που πριν λίγα λεπτά βρίζαμε, επειδή παραμείνανε όλο αυτό το διάστημα μία «μειοψηφία» με αξιοπρέπεια, ένα έχουμε να πούμε: Το (φοιτητικό) κίνημα υπήρξε μόνο στη φαντασία της αριστεράς, ως ένα ακόμη μαρξιστικό κατάλοιπο που προσπάθησε να ερμηνεύσει με όρους παρωχημένους κοινωνικές διεργασίες.

ο νεοτερνής). Απέναντι στο απίπια «ουδεμία με «δικαιωμένα» κανόνες μια σφαιρική και ριζική κριτική στη μεθοδική εργασία, ως πλέγμα σχέσεων πάνω στις οποίες δομείται η καταπίεση (οικονομική και κοινωνική). Απέναντι στην κοινή συμπύκνωση φοιτητών-καθηγητών μιλάμε για όλα τα συμπλέγματα εξουσίας που συμπυκνώνει στο πρόσωπό του ο καθηγητής. Μιλάμε για την αυθεντία, για τη σχέση εκπαιδευτή-εκπαιδευόμενου που στηρίζεται στο συμφέρον και στο γλέυριμο. Απέναντι στη συσπείρωση ενάντια στην επάραιη δεξιά και τον εκπρόσωπό της στα πανεπιστήμια, την δαι, επιλέγουμε το δρόμο της συνολικής εναντίωσης και απέναντι στην αριστερά, μία αριστερά η οποία πηγάζει μέσα από τα κυρίαρχα κοινωνικά μοντέλα που στηρίζονται στον ανταγωνισμό και την καριέρα (τα οποία άλωσε και προωθεί και υπερασπίζεται).

Παρά την κριτική που μπορούν να δεχτούν εκφάνσεις αυτού του αγώνα, δεν παραβλέπουμε κάτι πολύ σημαντικό. Ότι ύστερα από χρόνια είδαμε ένα μεγάλο κομμάτι του φοιτητριάτου να κατεβαίνει στο δρόμο. Ότι η καταστολή της μίας πορείας οδηγούσε ακόμη περισσότερο κόσμο στο δρόμο στην επόμενη. Σημειές αυτού του αγώνα φάνηκε ότι η συσσωρευμένη βία της ασφικτικής καθημερινότητας στην μητρόπολη οδήγησε αρκετούς νέους στο δρόμο. Χωρίς να τους νοιάζει ιδιαίτερα για τα αιτήματα, χωρίς να ξέρουν πολλές φορές για το ίδιο το περιεχόμενο της αναδιάρθρωσης. Αλλά, έτσι, «για την φάση» □

Και ακριβώς, επειδή πίσω από την παρουσία στο δρόμο έλειπε η πολιτικοποίηση των υποκειμένων που διαδήλωναν, ο αγώνας αυτός γρήγορα εγκλωβίστηκε σε οικονομικά στοιχεία, δεν έθεσε ζητήματα αλλά υπερασπίστηκε άλλα, ήδη παρωχημένα για τους νέους όρους που θέτει ο καπιταλισμός. Ο αγώνας αυτός ελέγχθηκε και έτσι σήμερα φιάνουμε στην χρονική στιγμή που η σημασία του θα φανεί στις κάλπες των φοιτητικών εκλογών.

Κάθε κοινωνικός αγώνας εμπλουτίζει τα υποκείμενα που θέλουν να αυτοπροσδιορίζονται ως επαναστατικά με εμπειρίες. Διαβλέπουν τα λάθη και τις παραλείψεις τους, επιδιώκουν μέσα από την κριτική να εμπλουτίσουν τον ίδιο τον αγώνα. Για εμάς, η αποστασιοποίηση δεν προσφέρει τίποτε, πρέπει εμείς οι ίδιοι να επιδιώξουμε μέσα σε έναν αγώνα να προχωρήσουμε την αμφισβήτηση ένα βήμα παραπέρα, να θέσουμε αιτήματα ρηξικακά με το υπάρχον. Όχι να περιμένουμε πότε «θα ωρμάσουν οι συνθήκες για να παρέμβουμε.

Και έχουμε μπουχτίσει πια...

Κι εν μέσω αναβρασμού «φοιτητικού», όπου έχουμε τις σχολές κλειστές και κόσμο να κατεβαίνει στο δρόμο (άλλοτε πολύ κόσμο, άλλοτε όχι τόσο πολύ κι άλλοτε πάρα πολύ, το μέγεθος δεν ξέρουμε πόσο μετράει) μια εφημερίδα ευρείας κυκλοφορίας σε ένθετο της βάζει το εξής συναρπαστικό θέμα, *society girls*, τα κορίτσια της διπλανής βίλας όπου παρουσιάζονται 7-8 περιπτώσεις γόνων μεγαλοαστικών οικογενειών και προφανώς ως πετυχημένες καριερίστριες που αποκαταστάθηκαν στα 23-24 με δικές τους εταιρείες μετά από το master στην Αμερική ή στην Αγγλία.

Εμάς τώρα τι μας ενδιαφέρει; Να είναι που ακριβώς αυτές οι «εικότες» είναι που θεωρούμε εχθρούς μας. Είναι που ο απλός τους καταλαβαίνει ότι η εικονιζόμενη που ποζάρει στο γελιό μπάροκ ρτεκόρ (αυτή εξάλλου είναι η αισθητική της εξουσίας) που γεννήθηκε το 83 και τελείωσε τον Μοραίτη και το Tufts university of Boston και που έγραψε το φοβερό βιβλίο με τίτλο «Σ αγαπώ με email» (θα το βρείτε στις εκδόσεις ελ.γράμματα) και αυτά μέχρι τα 23, δεν έχει τίποτα να κάνει με την ζωή και την καθημερινότητα

ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ UBER ALLES!

Πλησιάζουν οι παρελλαδικές εξετάσεις. Οι οικογένειες βλέπουν τα παιδιά τους σαν επενδύσεις για κοινωνική ανέλιξη στο χρηματιστήριο αξιών τιμών των αφερτικών. Έχουν ήδη επενδύσει πολλά σε φροντιστήρια και σε ιδιαίτερα (είπατε κάτι για δημόσια-δωρεάν παιδεία). Όλα όσα έχουν κάνει για τα τέκνα τους μοιάζει να περιμένουν ανταπόδοση αυτή τη μέρα. Αρκεί να βρουν μια θέση στον ήλιο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Από την άλλη, οι μαθητές έτοιμοι για μια μάχη όλων εναντίον όλων, σαν άλογα ιπποτισμένα με βιταμίνες περιμένουν στην αρένα. Μια θέση για να εκπληρώσουν τις ονειρώξεις των γονιών τους και των ιδίων για κοινωνική ανέλιξη. Μια θέση κατά προτίμηση στις σχολές με υψηλή ζήτηση, ακόμα και καρναβάδες, όπου η επαγγελματική αποκατάσταση θεωρείται πιο σίγουρη. Δεν πάρε καλύτερα στο Τράκ να σουχάσουμε;

Ποιοί είναι όμως αυτοί που δίνουν συμβουλές στους γονείς προκειμένου οι μαθητές να πετύχουν σ αυτό το μοραχικό αγώνα κορυφής; Ποιοί είναι αυτοί που τους θολώνουν τα μάτια αποκρίβοντάς τους την αλήθεια; Οτι δηλαδή έτσι προσπαθεί το κράτος να διαχειριστεί τις ανάγκες του για εργατικό δυναμικό και τις θέσεις που έχει ανάγκη, αξιολογώντας την αμάθεια, δηλαδή τις γνώσεις που το ίδιο και τα αφερτικά θέλουν να

μάθουν τα στελέχη τους; Οτι συνεπώς πρόκειται για ένα πρόβλημα πολιτικό, συλλογικό και όχι ατομικιστικό-καριερίστικο; Και εδώ είναι που έρχονται οι ψυχολόγοι, όπως η Φρόσω Μόπτη-Στεφανίδη καθηγήτρια σχολικής ψυχολογίας και διευθύντρια του τομέα ψυχολογίας (Φ.Π.Ψ).

Δίνει, λοιπόν, συμβουλές στο μαθητή να είναι επικεντρωμένος στο στόχο του και να μην παρασύρεται απ' τους άλλους, να μην ξευχτάει και να θυμάται βεβαίως πως οι εξετάσεις δεν είναι ομαδικές και στους γονείς να φορούν πρόσκαιρα το προσωπίο της γαλήνης και της αρμονικής συνύπαρξης αλλά και καταπόνησης προς το παιδί και να λύνουν τις συγκρούσεις τους μετά την εξεταστική περίοδο.

Δεν ξέρουμε αν σας θυμίζει κάτι αυτό, εμάς πάντως σίγουρα μας θυμίζει. Μας θυμίζει τη βιομηχανική ψυχολογία και τη διαχείριση ανθρώπινου δυναμικού, όπου ο στόχος δεν είναι άλλος απ' τη δημιουργία των συνθηκών που θα συμβάλλουν στην αύξηση της παραγωγής των εργατών προς όφελος των αφερτικών.

Α, ρε φτίσιμο και κλωτσιές που χρειάζονται!

τα "κολπάκια" του

8 Μάρτη: μέρα φήφησης του πολύκροτου νόμου για την εκπαιδευτική αναδιάρθρωση. Μετά τις συγκρούσεις έξω από τη βουλή, συλλαμβάνονται 61 άτομα. Από αυτά τα άτομα, ένα άτομο προφυλακίζεται, ενώ το κατηγορητήριό του περιλαμβάνει ότι μπορούσε να σκαρφιστεί εκείνη την ώρα το κομικό σύστημα. Τις επόμενες μέρες, το «κίνημα» ή μάλλον οι αυτόκλητες ηγεσίες του πλάσαρουν ένα αίτημα που αναφέρεται σε αυτόν τον ένα- άμεση απελευθέρωση του συναγωνιστή οικοδόμου Β. Στεργίου.

Καλώς θα πείτε, όμως τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι.

Το πρώτο ζήτημα αφορά την επαράπωση της «ηγεσίας» στις λέξεις, στα αιτήματα κάτι που ταυτόχρονα επιβεβαιώνεται στην ελλιπή παρουσία αριστερών οργανώσεων και φοιτητών στα δικαστήρια στο κτίριο όπου είχαν πάει τους κατηγορούμενους με κακουργήματα.

Το δεύτερο ζήτημα και αρκετά πιο σημαντικό είναι η σίγαση και τεχνητή απομόνωση κάθε διαφορετικού πολιτικού χρώματος έξω από το φάσμα των ηγετικών δυνάμεων. Έτσι, δεν μας κάνει εντύπωση η ιδιότητα που παρέδωσαν στον Β. Στεργίου. Του παρέδωσαν μια ιδιότητα που εφαρμόζεται με τη δικιά τους (φοιτητής-εργαζόμενος) (τουλάχιστον έτσι θα ήθελαν). Ταυτόχρονα, απέκρυψαν τεχνητά μια άλλη ιδιότητα- πολιτική ταυτότητα. Απέφυγαν να αναφέρουν την πολιτική θέση του προφυλακισμένου, καθώς αυτό προσπαθούν και κάνουν δημόσια εδώ και ένα χρόνο. Να λειτουργούν νομιμοποιητικά, λαϊκίστικα και μοροδιάστατα. Να αποκρύπτουν την παρουσία άλλων δυνάμεων και ιδιαίτερα των αναρχικών σε αυτές τις κινητοποιήσεις. Να βοηθούν τα Μ.Μ.Ε. στον αγώνα τους ενάντια στον αναρχικό χώρο, αναπαράγοντας τα γνωστά περί κουκουλοφόρων, παρακρατικών κ.α.

Τελικά πραγματικά, πως θέλουν να λένε για κινήματα και πολύμορφη δράση όταν δεν δέχονται ούτε και την παρουσία άλλων πολιτικών υποκειμένων δημόσια? Γενικά αναφερόμενοι σε αυτούς τους τήλεσπαρ φοιτητοπατέρες, ένα έχουμε να πούμε:

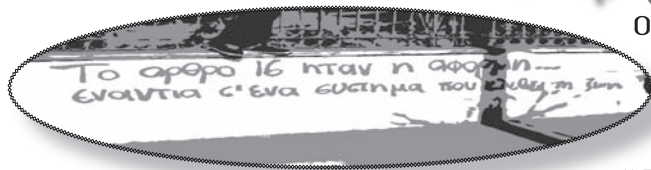
Αλήτες λέρες φοιτητοπατέρες

Λευτεριά στον αναρχικό Β. Στεργίου

και
"κίνημα"
= κίνημα
φοιτητικό

Το έχουμε πει και το ξαναλέμε:

Οι φοιτητές σε καμία περίπτωση δεν αποτελούν μια ενιαία μάζα, ένα σώμα φοιτητικό το οποίο μπορεί να ευφθεί για να υπερασπίσει τους δικούς του

σκοπούς. Η αιτιολογία είναι απλούστατη κι όμως κανείς δεν θέλει να την δει, ειδικά σε περιπτώσεις «πιστικές» και «έκτακτες» όπως αυτή του τρωικού φοιτητικού «κινήματος» όπου η ανάγκη για συσπείρωση κάτω από μια ψαρία μεγάλη φοιτητική ομπρέλα γίνεται ιδιαίτερα φορτική για κάποιους. Τα συμφέροντα των μελλοντικών αφεντικών αφορούν μόνο αυτά και δεν έχουν τίποτα να κάνουν με τα συμφέροντα των απο κάτω τους.

Πηλαδιά λέμε ένα απλό πράγμα. Ο εχθρός δεν είναι το άρθρο 16.

Είναι ο φοιτητάντερ συμφοιτητής μας, που προτιμά να μας κόψει το κεφάλι από το να αντιγράψουμε από αυτόν στο μάθημα και χάσει και καλή την θέση του. Εχθρός είναι κι αυτός (πιθανολογούμε ο ίδιος) που με το πέρας της σχολής έχει έτοιμο στρωμένο διευθυντικό πόστο να τον περιμένει και ο οποίος θα χαρεί πολύ να βάλει την επιστήμη που με κόπο κατέκτησε να δουλέψει για να μπορέσει να καταπιέσει τους από κάτω του. Εχθροί είναι εξίσου οι αριστεροί και οι δεξιοί φοιτητοσυνδικαλιστές που ο καθένας με τον δικό του υπέροχο τρόπο ψάχνει να εξασφαλιστεί με μια ψαρία θέση στο κόμμα και μια ακόμα πιο ψαρία πολιτική σταδιοδρομία. Εχθροί είναι οι καθηγητές, οι

επιτηρητές, οι πρωτάνεις και όλοι αυτοί οι τύποι που εκπληρώνουν στο ακέραιο τον θεσμικό τους ρόλο και βοηθούν την θεσμική ολοκλήρωση του ίδιου του πανεπιστημίου.

Είτε κάποιος είναι μελλοντικό αφεντικό, είτε έχει ψευδή συνείδηση και εξυπερετεί τα αφεντικά (μελλοντικά και μη), ένα απλό πράμα μπορούμε να τον προειδητοποιήσουμε: Να προσέχει!

Οι αντιστάσεις κάποιες φορές οργανώνονται.

Και τότε κάνουν επίθεση...

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΓΙΑΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο καπιταλισμός εδώ και καιρό προσαρμόζεται στα νέα δεδομένα της αγοράς (ιδιωτικοποίηση δημόσιων αγαθών, διεθνοποίηση της οικονομίας, χαμηλές κοινωνικές αντιστάσεις, κ.τ.λ). Το κράτος, λοιπόν, εκχωρεί πολλές απ' τις αρμοδιότητές του στις επιχειρήσεις για τις ανάγκες της αγοράς.

Μπροστά στη νέα αυτή καπιταλιστική αναγκαιότητα και πραγματικότητα, παρατηρούμε το φαλήρημα του κράτους πρόνοιας που τόσο είχε εξυπηρετήσει το κεφάλαιο τις προηγούμενες δεκαετίες και την προσπάθεια εναρμόνισής του με βάση τα νέα δεδομένα.

Απέναντι σε όλα αυτά, η αριστερά «αγωνίζεται» για την υπεράσπιση του «ΚΡΑΤΟΥΣ καλού πατέρα» (κοινωνικό κράτος) κόντρα στο τέρας του νεοφιλελευθερισμού. Υπερασπίζεται την εκμετάλλευση μιας προηγούμενης καπιταλιστικής φάσης απέναντι σε μια νέα. Δέχεται με χαρά το ρόπαλο αντί για το μαστίγιο. Πόσο μάλλον όταν φαντασιώνεται ότι θα μπορούσε να

κραδαίνει αυτή το ρόπαλο. Γι' αυτό κάνει λόγο για «Πτυχία με Αξία» ενώ κάνει την πάπια για το ρόλο της επιστήμης, του φοιτητή, του πανεπιστημίου και τη θέση τους στον ταξικό ανταγωνισμό

Απ' την πλευρά μας, δεν επιθυμούμε ένα πτυχίο που θα μας κάνει αφεντικά / μάντζερ. Δε θρέφουμε αυταπάτες. «Κοινωνικό» κράτος και νεοφιλελευθερισμός είναι δυο όψεις του ίδιου συστήματος, του καπιταλισμού. Το ίδιο ισχύει και για το δημόσιο / κρατικό και ιδιωτικό πανεπιστήμιο.

Χωρίς να ανεχόμαστε το μαστίγιο δεν αγωνιζόμαστε για την επιστροφή σε παλαιότερες φάσεις του καπιταλισμού (ρόπαλο) αλλά για την καταστροφή της καπιταλιστικής / οικονομικής οργάνωσης της ανθρωπότητας και συνεπώς και του πανεπιστημίου ως προαγωγού της!

ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Περί τεχνολογίας: διάλογος με ένα κνίτη!

Ο παρακάτω ενδιαφέρων διάλογος έλαβε χώρα τον Οκτώβρη του '06. Τον παραθέτουμε γιατί θεωρούμε ότι είναι ενδεικτικός, όχι μόνο του τρόπου με τον οποίο αντιλαμβάνονται και αντιλαμβάνεται την τεχνολογία ακόμα και το προλεταριάτο, αλλά και μιας σειράς πρακτικών που εφαρμόστηκαν στο παρελθόν και που είναι έτοιμος να εφαρμόσει οποιοσδήποτε γραφειοκρατικός, κομματικός, επίδοξος «απελευθερωτής της εργατικής τάξης», σε βάρος της βέβαια.

Το 2ο τεύχος της ασυμφωνίας ήταν έτοιμο, είχε κυκλοφορήσει ήδη σε λίγα αντίτυπα και έπρεπε να τυπωθεί και σε άλλα. Για καλή μας τύχη, ο υπάλληλος του φωτοτυπικού της παντείου δεν εργαζόταν λόγω κατάληψης. Το φωτοτυπικό είχε περάσει στα χέρια των καταληψιών. Ας χρησιμοποιήσουμε, λοιπόν, το φωτοτυπικό για τους δικούς μας σκοπούς!

Καθώς τα κλειδιά της αίθουσας τα είχαν μέλη της Π.Κ.Σ., μετά από συνεννόηση, μπήκα στην αίθουσα του φωτοτυπικού με τη συνοδεία του αρμόδιου κνίτη και άρχισε η δουλειά, κυρίως απ' αυτόν! Εγώ δεν έκανα ή καλύτερα δεν πρόλαβα να κάνω τίποτα. Ούτε φωτοτυπάς να 'ταν!

Οι φωτοτυπίες έπεφταν βροχή και προκειμένου να σπάσω την αμηχανία και το θόρυβο του μηχανήματος που επικρατούσε στην αίθουσα, άρχισα:

Ασυμφωνία:-Είδες τι κάνει η τεχνολογία; Κι εμείς τη βρίζουμε.

Κνίτης:-Ε, όχι και τη βρίζουμε! Μια μέρα όλα αυτά θα γίνουν δικά μας, πρέπει να

γίνουν δικά μας. Συμφωνείς;
Ασ:-Ότι θα γίνουν ή ότι πρέπει;
Κν:-Ότι πρέπει.

Ασ:-...μμ...συμφωνώ...(ενώ σκεφτόμουν αν είχα τη διάθεση να ανοίξω μια τέτοια κουβέντα, μια τέτοια ώρα).

Κν:-Και πού διαφωνείς; Με το Κόμμα και τη δικτατορία του προλεταριάτου; (γέλια κι απ' τους δύο).

Ασ:-Εμ..εε...δε συμφωνώ με την τεχνολογία ως έχει.

Κν:-Δηλαδή;

Ασ:-Να ρε παιδί μου, η τεχνολογία δεν είναι ένα ουδέτερο μέσο. Εξαρτάται από τις ιστορικοκοινωνικές συνθήκες και αλληλεπιδρά με το υπάρχον κοινωνικοοικονομικό σύστημα. Οι μηχανές φτιάχτηκαν από τα αφεντικά για να εξυπηρετήσουν κάποιο σκοπό.

Κν:-Από εμάς φτιάχνονται.

Ασ:-Ναι ρε συ, έχεις δίκιο, αλλά τα αφεντικά τις σχεδιάζουν με...

Κν:-Όχι. Εμείς τις σχεδιάζουμε...

Ασ:-Κάτσε ρε συ. Τι θες να πεις; Εξυπηρετούν τα αφεντικά καθώς αποξενώνουν τον εργάτη από το τελικό προϊόν και τον έλεγχο της εργασίας του και της παραγωγικής διαδικασίας, ενώ παράλληλα στοχεύουν στην αύξηση της

ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ με σκοπό τη συσσώρευση

κέρδους. Οπότε αν η συγκεκριμένη τεχνολογία (των αφεντικών) χρησιμοποιηθεί, το Κόμμα, το συνδικάτο ή όποιος τη χρησιμοποιήσει θα ελέγχει τους εργάτες και θα τους πιέζει να παράγουν περισσότερο.

Κν:-Μα όταν έρθει ο σοσιαλισμός οι εργάτες θα πρέπει να παράγουν, αλλιώς την κάτσαμε. Αυτό μέχρι να έρθει ο κομμουνισμός.

Κάπου εδώ ο διάλογος σταμάτησε, λόγω κούρασης αλλά και λόγω τακτ. Αλήθεια, τι κρίμα τόσοι αγώνες για να ελέγχουν πάλι άλλοι την παραγωγική διαδικασία. Αλήθεια, τα δακρυγόνα και η τεχνολογία της καταστολής θα υιοθετηθούν και αυτά όπως υιοθετήθηκαν στο παρελθόν; Και αν ναι απέναντι

σε ποιους;

Χωρίς να υιοθετούμε μια στείρα άρνηση, πιστεύουμε ότι η τεχνολογία δεν είναι απλά ένα μέσο. Εμπεριέχει ιδεολογία και εξαρτάται από τις κοινωνικές και ιστορικές συνθήκες στις οποίες εμφανίστηκε. Σε μια λιγότερο ή περισσότερο «ουτοπική» κοινωνία, η τεχνολογία θα πρέπει να είναι πιο «ανθρώπινη». Αν εξακολουθήσει να είναι ίδια, αυτό σημαίνει πως τίποτα δε θα έχει αλλάξει στις παραγωγικές σχέσεις. Είτε αυτή η κοινωνία αποκαλείται «φιλελεύθερη», «σοσιαλιστική», «κομμουνιστική» ή «αναρχική».

Πάντως, εξαιτίας της κατάληψης του φωτοτυπικού διαβάσατε την ασυμφωνία.

Παίρνεις ειδηροδρομές,

λοστούς, μαχαίρια και είσαι έτοιμος για το μεγάλο μάτς.

*Μάτς όχι ομάδων, αλλά γνήσι-δανάτου
γιατί τελικά ιδερί αυτού ιδρόκεται.*

*Συναντιέσαι με τους αντιδάλους και αυτοδενκνίεις
την υπεροχή της ομάδας σου σύμφωνα με το
ιδόδες μαχαίρες έχεις "ρίξει".*

Το αυτοτέλεσμα: κάδουσι τραυματίες και ίσως κάδουσι νεκροί.

Η μήπως όλοι "νεκροί"?....

*Αιω' τη στιγμή που μας έχουν κάνει να αναγάσουμε το ιδοδόσφαρο ή
αυτοοδηγώστε επιδόρευμα τόσο ψηλά και να αντικαταστήσουμε τη
γνή μας με αυτό, είναι φυσικό κάδουσι να ιδοτεύουσι
ίσως θα ιδαραμείνουσι "μνηστουοί" εκοτώνοντας "αντιδάλους".*

*Μιδορεί οι μαχαίρες να μημ
ιδροδέτουσι βαδμούσι ετήμ ομάδα
αλλά δυσταχώς ιδροφέρουσι
κανουοιήση και ζεμίρουσι την άδελα γνή κάδουσι.....*

..... γιατί η βία είναι ιδαντού αλλά και ιδουδενά ....

Ίσως κάποτε ένα
βλέμμα έλεγε
πολλά μεταξύ φίλων,
εχθρών, εραστών
ακόμα και αγνώστων...

Τώρα πάντως όταν
το βλέμμα δεν
ψεύδεται χάρην
κάποιας στρατηγικής,
είναι κατεβασμένο για
να μην φαινεται.

Όταν ο άνθρωπος δεν
είναι εργαλείο, δεν
πρέπει να φανερώνεται
στο οπτικό σου πεδίο.

Η νέα
βαρβαρότητα
που μας σπαρτίζει,
αν μη τι άλλο, είναι
έξυπνη γιατί ποτέ δεν
φανερώνει το αληθινό
προσωπείο της , μόνο
χαμογελά εκεί που
πρέπει.

